

Személyes elhívás – Abonyi Sándor

42 éves voltam, amikor az Úr megragadott és középkorú, érett férfiként nem várt sokáig, hogy kijelentse számomra személyes elhívásomat.

Megtérésemtől fogva az ige szerelmese voltam. Állandóan a Bibliát olvastam és elmélkedtem az olvasottakon. Három éves hívőként először házi közösségben és egy évvel később a gyülekezetben is az igével szolgáltam, ahol előljáró voltam. Az Úr kegyelme segített az ige mind jobb megértésében. Nem kerestem emberek tetszését, hanem az Úrtól vártam mindig a kijelentést és az üzenetet. Egyik kiscsoportos alkalmon az Efézus 4.11-14, ami a szolgálati ajándékokról és az egyház építéséről szól, olyan erősen elevenedett meg számomra, mintha az Úr örökre a szívembe véste volna. Rögtön tudtam, hogy ez az igeszakasz meghatározó lesz az egész hívő életem és későbbi szolgálatom során.

Nem sokkal ezt követően, amikor egy több napos bensőséges közösségben voltam az Úrral, további kijelentéseket és látásokat kaptam. Egyik alkalommal egy hatalmas csarnokot láttam teli emberekkel, ahol a pulpitus irányából láttam az emberek rám szegeződő tekintetét. Mivel akkor már igével szolgáltam – rögtön arra gondoltam, hogy az Úr a szolgálatom kiterjesztésére akar bátorítani. Ez minden igei szolgáló vágya, így én is rögtön ráhangolódtam, hogy nyilvánosan, nagy tömegek felé fogok majd szolgálni. Amikor már kellőképpen beleértem magam az Úr csendesen szólt hozzám: „NEM, neked olyan dolgokat kell hirdetned, aminek az emberek nem fognak örülni.” Meglepődtem ezen a kijelentésen és hirtelen nagyon lehangolódtam és kétségbeesetten könyörögtem az Úrnak: „Csak ezt ne - Uram!” „De igen” - mondta az Úr és elkezdte megmagyarázni: „Tudod, nagyon sok olyan szolgáló van, aki állandóan örömteli dolgokat mondva az emberek tetszését keresi, de aki a kellemetlen dolgokat is kimondja, olyan nagyon kevés van”. Ismerve az igét a Szent Szellem erőteljes jelenlétében rögtön tudtam, hogy az Úrnak tökéletesen igaza van. Rögtön beláttam, hogy ez nem egy hálás szolgálat, de nagyon szükséges: „Rendben van Uram” - mondtam. Megtérésem előtt sem féltem a konfrontációktól, hívőként pedig semmi okom nem lehetett rá, mert az Úr velem van. Nem sokkal ezt követően nyílt látásban mutatta az Úr az egész földgömböt, amin egy óriási felhő húzódott végig az Észak-Amerikai kontinensről egészen Ázsia (Korea) déli részéig és közben azt mondta: ez egy egész világra kiterjedő mozgalom, ahol sok dolog nincs a helyén és a Laodiceai gyülekezetet juttatta eszembe; langyos, öntelt, büszke, saját hibáiktól nem látó gyülekezetek.

Az ezt követő időszakban ez az útravaló határozta meg a szolgálataimat, amihez minden nehézség közepette igyekeztem hű maradni. Az Úr bizonyosságot tett a szolgálatok során, hogy tőle voltak az üzenetek, amit az emberek többsége valóban nem fogadott örömmel, mert a Szent Szellem sok mindent megítélt a hívők esetenként a vezetők életében is. Néhány kivételtől eltekintve valóban nem szolgáltam nagy tömegek felé és nem váltam kedvenc – sokat hívogatott – vendégszolgálóvá sem, mint sokan mások, amint az Úr azt előre kijelentette. Ezzel együtt mindig békességem volt abban, hogy ez az Úr elhívása a számomra és ezzel az Úrnak örömet okozó teherrel szolgálom az Urat.